

Nyilj ki rózsabimbó!

Zöld a határ,
Kandit is már
A virág a réten,
Ingó-ringó
Rózsabimbó
Kis kertünk ölében!

Nem is akad,
Ha kihasad,
Párja messze földön,
A kis Klára
Lesi-várja
Hogy már kifejlődjön!

Illatával,
Mosolyával
Megtölti a lelket,
Bokor alján
A csalogány
Neki énekelget!

Hogyha kihajt,
Mit csinálsz majd
Vele, kicsi szentem?
— Boglárkákából
Hajnalkákból
Koszorút kötöttem.

Reggel-este
Száz kis lepke
Köszöntgeti játszva,
A kis kertben,
Száz tündérszem
Mint ha rá vigyázna!

Leszakitom,
Odafonom,
Lágyan középebe:
Anyá sirját
Lepje virág
Pünkösöd reggelére!

Kelemen Andor.

Küzdelem az életért

Láttátok, gyermekek, mennyit küzdenek, dolgoznak, verej-
tekeznek szüleitek azért, hogy benneteket felnevelhessenek? Ne
gondoljátok azt, hogy ez csak az emberek között van így. Küz-
delem az élet az állatvilágban is. Elmondok most nektek egy
történetet, lássátok, milyen a madarak élete.

Őszapóné egy almafán csicseregelt s ezeket mondotta:

— Szit, szit. Kicsit ér, kicsit ér. Azért sokat kell belőle sze-
degetnem.

— De most már haza kell sietnem, tizenkét drága, aprósá-
gom vár otthon, meg kell még etetnem őket.

— Ne menj még, — kérlette az almafa — szedd le kériék
rólam a hernyókat, mind elpusztítják a leveleimet, amit a levél-
tetvek meghagytak.

— Leszedném szívesen, de mennem kell, várnak a gyer-
mekeim, majd holnap, csicseregte őszapó-anyóka.

— Miért nem hozod ide gyermekeidet is, rakd ide fészkedet,
megvédelmezem én minden bajtól, Te kis fáradhatatlan rovar-
pusztító, — kérlette az almafa.

— Nem tehetem, nem tehetem — ismételtette őszapóné, —
csendesebb, rejtettebb, nyugalmasabb helyük van kicsinyeim-

nek ott a közeli erdőszélen a vadalmafán. Télen majd ide telepszünk, akkor csendesebb lesz a kert is, nem szedik a fákat, de addig nagyon sok veszedelemnek lennének kitéve kicsinyeim. Örökösen itt jár fölöttünk a héja, vércse s mind arra les, mikor vihetné el gyermekeimet. Aztán még repülni sem tudnak elég jól. Addig csak magam járok át párommal, mert nem akarjuk elvenni gyermekeink élől a fészek körüli bogárságot. Az ugy sem elég nekik. Innen is kell vinnünk, amennyit csak elbirunk.

Nézd, — nógatta tovább az almafa, — ott van egy nagy szőrös hernyó, balról alattad, a leveleimet egészen összerágja, legalább azt vidd el gyermekeidnek.

— Isten ments! — fordult el megbotránkozással őzapóné, — köszönöm, de nem élünk vele. Hanem kináld meg vele a kakukot, az ő csemegéje az ilyen nagy, csunya hernyó, add oda neki. Amott hallok már a szavát a szomszéd kertben, kináld meg vele őt, bizonyosan szívesen veszi, neki való az a szőrös, csunya, mérges hernyó.

Kakuk!... Kakuk!... Itt vagyok. Mintha a nevemet hallottam volna. Hivtatok talán?

— Igen, te nagy kóborló, — itt van a számodra egy-két szőrös hernyó, — mondotta őzapóasszonyság.

— Ó, köszönöm, nekem mindig jól esik. Nem lakhatom jól annyira, hogy ne izlenék még mindig egy-két szőrös hernyó.

— Nem szívesen állok ugyan szóba veled — folytatta a beszédet őzapóasszony, mert nagyon rossz híred van. Azt mondják, hogy te nem szereted a családi otthont, hiszen fészket sem raksz, nemhogy költenél. Kicsinyeidet sem magad neveled föl, hanem más, rendes, gyermekeit szerető, énekesmadár családját nyomorítod meg velük. Még csak eltartásukról sem gondoskodik! Hát te nem kívánod a családi élet örömeit? Nem vágyakozol gyermekeid után?

— Hagyd el, kérlek, — zokogott Kakukasszony, — ne szomorítsd meg a szívemet. Hát azt hiszed, hogy én olyan rossz édesanya lennék, ha nem sorsom követelné tőlem ezt? Elítélsz s nem gondold meg, milyen szörnyű fájdalmat okozol szavaiddal, pedig ártatlan vagyok. De nem haragszom reád, hiszen nem tudhatod az én szomorú sorsomat.

— Nem tehetsz róla, azt mondod? A sors követeli tőled, hogy rossz anya legyél? — halmozta a kérdéseket nagy sajnálkozva őzapóasszony.

— Bizony, nem tehetek róla — sóhajtott a Kakukasszony. — Nekem folyton vándorolnom kell, erre kárhoztatott végzetem. Egyik erdőből a másikba repülök, szenvedélyesen pusztítom a szőröstestű hernyókat, falánk vagyok, e hernyó ritka, nem sokáig él, s ha egy helyütt sok is van belőle, hamar kifogy, s ha kifogyott, azonnal tovább kell mennem. Így hát nem is tudom, fészket hol építenék, mikor sehol sem lehetek állandóan. De

még ha fészken volna is, akkor se költhetném ki tojásaimat, mert azok nem egyszerre kelnek, hanem kétnaponként, s igy mire a hatodikat tojnam, az első már kikelne. Mig kikelt fiaimat táplálnám, tojásaim kihűlnének, ha meg tojásaimon ülnék, első kicsinyem veszne éhen. Szomorú az én sorsom nagyon! Nem ismernek a gyermekeim, én se őket. Pedig mennyire fáj a szívem, mennyire vágyom utánuk! Szeretném tudni, hogy fejlődnek? Nincs-e valami bajuk? Mi lett belőlük? Ha egy-egy fiatal kakukot látok, repes a lelkem örömében, mindegyikben az én gyermekeimet látom. Boldog vagyok, ha utjukba — véletlenül — elejthetek egy-egy kövér szőröshernyót. Hogy örül ilyenkor szegény, kis bolondom. Nekem nincsenek örömeim, amelyeket egy édesanya érez, amikor gyermekei körében lehet. Bus elhagyottságban, örömtelenségben kell töltenem életemet. Ezért legalább arra törekszem, hogy gyermekeimet jó helyre, olyan fészekbe helyezzem, ahol szerető anyai gondozásban, jó nevelésben részesülnek. A poszáta fészében, ahol én is nevelődtem, mostohám sohasem érezte velem, hogy én nem az ő gyermeke vagyok. Talán még ma sem tudnám, ha a veréb — ez a nagy pletykálkodó — el nem árulta volna nekem. Utána nyugodt lettem, folyton kerestem az édesanyámat, de hiába. Több kakukasszonyt megszólítottam, hogy nem ő az én édesanyám? Egy öreg kakukasszonynak keserű szemrehányást is tettem, hogy ilyen rosszak a kakukanyák, hogy mennyire szégyelem magam sorsom miatt. Ez azután megmagyarázta nekem, hogy miért nem tehetünk másként, s most, hogy én is már anya vagyok, belátom, hogy igazat mondott.

Őszapóné a kakukkal együtt könnyezett, szivből megsajnálta őt. Közben megérkezett őszapó is a feleségéért.

— Ne haragudj, szegény, jó kakukasszony, hogy megbántottalak. Ne szomorkodj sorsodon, nyugodj meg végzetedben. Ezt rendelte számodra a Teremtő, igy hát nem változathatsz rajta. Látod, sok baj van ám azokkal az apróságokkal. Sok gond, míg hat-tizenkét fiókat fölnevel az ilyen kicsi magamfajta madárasszony. S mennyi a gond, az aggodalom értük! Igaz, hogy örömmel nevelem őket, mert az enyéme és csak értük élek. Neked, kevesebb az örömed, de nincs gondod sem annyi.

Őszapó, aki megszokalta már a beszélgetést, nem állhatta, hogy bele ne szóljon:

— Jó, jó, most már ne beszélgessetek drága, kis anyjukom — szólt vidáman őszapóférj uram, — hanem gyere, siessünk gyermekeinkhez, mert már nagyon várnak reánk, szörnyen éhesek! Én ugyan hordtam nekik az eleséget, amennyit birtam, de tudod, hogy téged nem pótolhatlak. Erre mélységes szeretettel, szárnyaival átölelte őszapóasszonyt, az pedig hozzásimult és megsókolta. Azután barátságosan elköszöntek a kakukasszonytól, felkaptak csőrükbe egy-egy természetes férget, hogy ne menjenek üres csőrrel haza, s vidáman repültek fészük felé,

hol a tizenkét apró, csipogó, éhes, kis jószág várta őket, mint mindig: éhesen.

B. Hajós Terézia.

Szeresd az állatot!

Aki bántja az állatot,
Az bántja az Istent,
Mert nekünk az Ő jósága
Teremtett meg minden!

Aki védi az állatot,
Szereti az Istent,
Aki nekünk bölcs kezével
Megteremtett mindent.

Aki bántja az állatot,
Az magát is bántja,
Mert az ilyent, — ha baj éri.
Senki meg nem szánja.

Aki védi az állatot,
Nem is veszi észre,
Hogy az Isten meleg szóval
Megdicséri érte.

Megdicséri, kézenfogja,
Minden léptét védi, —
Ha könnye hull, gondos kézzel
Le-letörli néki.

Móra László.

Fészek az eresz alatt

Egy kis fecskéfészek van az eresz alatt. Figyelmesen, gondosan van oda építve, éppen ahol a csepegő gerendája, meg a fal szögletbe futnak. Régen itt van már ez a fészek, körülötte a fal vakolatja lepergett s a szalmafödél széle is nagyon csipkés. Szegény emberek laknak e házban, nem igen jut házcsinosításra. A falu utolsó háza, mellette megy ki a libák poros országútja a faluból, innen kezdődik a hajlós, liliomos kerítés, amelyet megmegtépáz egy arra menő kis libapásztor, hogy tipegő, apró, zöld-pelyhes libuskáinak vendégséget csináljon. Apró kelyhü, lila virágocskáit méhek látogatják, ezeknek meg mézzel szolgál.

A ház előtt kis kert van, fehér, rácsos kerítés körüli. A kis kertben két nagy akác lombja vet árnyat a nagy piros virágú babbal befuttatott ház elejére. Két kis kerek virágágy közepén rózsafák állnak, az egyik piros, a másik fehér rózsákkal van tele. Néhánynak a szirma már le is hullott az illatos rezedák s a félénk árvacskák közé.

Az udvaron egy öreg tyuk kotyog pittyegő csirkéivel, arra tart, hol egy apró, csengős barika legelészik, nem messze tőle a kosztros kakas — a leghíresebb torku legény a faluban — jár igen kényesen egy sereg tyuk között; nagyokat bök sarkantyus lábával, élesekét kiált, ha valami magra talál. A kis boci is kint van, éppen a kut vályujánál áll, oda bámul a szilvás felé, ahol dus ló-